

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2686/2019
Рев2 2679/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Зоране Делибашић, Божидара Вујичића и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Ћирковић Мидић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарство унутрашњих послова, Одред жандармерије у Краљеву, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Краљеву, ради исплате, одлучујући о ревизијама тужене изјављеним против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/18 од 28.08.2018. године и Гж1 1026/19 од 05.04.2019. године, у седници већа одржаној 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизијама тужене изјављеним против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/18 од 28.08.2018. године и Гж1 1026/19 од 05.04.2019. године, као изузетно дозвољеним.

ОДБАЦУЈУ СЕ као недозвољене ревизије тужене изјављене против пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/18 од 28.08.2018. године и Гж1 1026/19 од 05.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 342/17 од 13.02.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за одређене месеце 2014, 2015. и 2016. године, на име неисплаћених додатака на зараду за ноћни рад, за рад у време државних и верских празника, за прековремени рад и за ноћни рад на ванредном и посебном обезбеђењу, исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 65.915,32 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/18 од 28.08.2018. године, ставом првим изреке, делимично је одбијена као неоснована жалба тужене

и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 342/17 од 13.02.2018. године у делу става првог изреке који се односи на додатак на зараду по основу рада у време државних и верских празника за фебруар 2014. године и за прековремени рад за цео тражени период. Ставом другим изреке, укинута је ожалбена пресуда у преосталом делу става првог изреке и у ставу другом изреке и предмет у том делу враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Пресудом Основног суда у Краљеву П1 1075/18 од 26.10.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу за одређене месеце 2014, 2015. и 2016. године, на име неисплаћених додатака на зараду за ноћни рад исплати појединачне новчане износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког до исплате, све ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 73.415,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1026/19 од 05.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Краљеву П1 1075/18 од 26.10.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажних пресуда донетих у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизије због погрешне примене материјалног права, предлажући да се о ревизијама одлучује као о изузетно дозвољеним на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужилац је суду благовремено поднео одговор на ревизију тужене која је изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2020/18 од 28.08.2018. године,

Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 - у даљем тексту: ЗПП), закључио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужене као изузетно дозвољеним.

Новелираном одредбом члана 404. став 1. ЗПП прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија (став 2. истог члана).

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени услови за одлучивање о ревизијама тужене као изузетно дозвољеним, јер у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе или новог тумачења права, као ни разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу

равноправности грађана. Ово стога што се ревизијом не указује, нити се уз ревизију достављају одлуке у којима је у истој чињеничној ситуацији заузето другачије правно становиште и одлучено супротно одлучивању нижестепених судова. У суштини, ревизијама тужене се указује на чињенично питање које се решава у сваком конкретном случају утврђивањем чињеница да ли је запослени који је радио прековремено, ноћу и у дане државних и верских празника, остварио право на увећање коефицијента или није, те да ли је то увећање примио или није. Апсолутна ненадлежност суда санкционисана је битном повредом из члана 374. ст. 2. т. 2. ЗПП, која није прописана као разлог за дозвољеност посебне ревизије.

Из изложених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизија тужене у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизије нису дозвољене.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима, ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је ревизија дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У осталим споровима из радног односа, дозвољеност ревизије се цени под истим условима као у имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање.

Тужилац је суду поднео тужбу дана 21.02.2017. године. У тужби је као вредност предмета спора означен износ од 96.400,00 динара, који износ тужилац потражује од тужене на име ноћног рада, прековременог рада и рада у државне и верске празнике. Тужилац је поднеском од 28.11.2017. године преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на укупан износ од 117.966,45 динара.

Како се у конкретном случају не ради о спору о заснивању, постојању и престанку радног односа, већ о новчаном потраживању из радног односа у коме вредности предмета спора побијеног дела очигледно не прелазе динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе, то ревизије тужене нису дозвољене.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима поступка по ревизији, садржана у ставу трећем изреке, донета је у смислу одредбе члана 154. ЗПП, будући да се одговор на ревизију не може сматрати нужном и неопходном радњом за поступак одлучивања о ревизији, због чега тужиоцу не припада право на накнаду трошкова на име састава одговора на ревизију.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић